

FUSIONS-FEDERACIÓ: UNA ALTERNATIVA NO CONTRADICTÒRIA

La caça de caixes

La Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia proposava, a principis del 1988, a la de Torrent, la fusió de totes dues entitats. Les respostes múltiples no s'han fet esperar. La Generalitat, i sobretot la resta de les caixes, estan alerta, no s'hi val a badar.

Rafael Castelló

La data de 1992 comença a ser coneguda. Comença a ser coneguda per a aquells que, sense mirar a l'altra banda de l'Atlàntic, ni la universalitat olímpica, tenen una inequívoca vocació europea. L'any 1992, Europa, però, l'Europa Comunitària, quedarà convertida en un sol mercat: de mercaderies, de treball i de capital.

Els distints sectors econòmics es preparen. Tant a l'agricultura com a la indústria s'intenta fer les adequacions necessàries per tal d'arribar en les millors condicions possibles a l'Europa de la competència. Això no vol dir que el sector serveis es quede plegat de braços. Subsectors com ara els transports, el turisme,... fan també les seues reformes. Les més cridaneres, darrerament, han estat les que han provocat tot un seguit de moviments al si del sector financer i creditici. Hem vist

a l'Estat espanyol com dos grans bancs es fusionaven, Banco de Bilbao i el de Vizcaya. Immediatament, només acabar amb èxit la fusió dels bancs, al País Valencià s'inicia un procés semblant amb les Caixes d'estalvis.

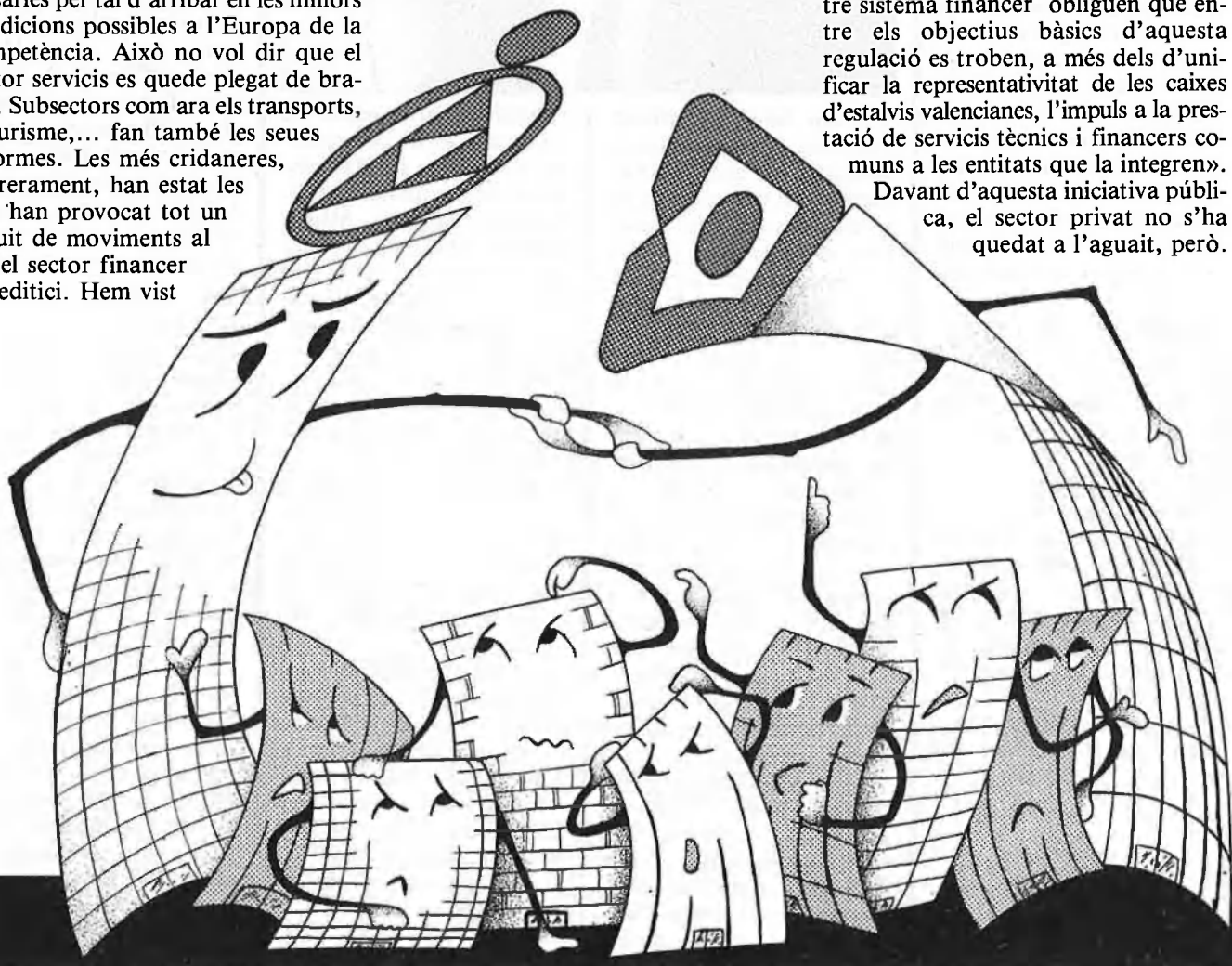
Al País Valencià, però, hi ha discrepàncies. No totes les caixes aposten pel mateix model; o sí, depèn d'opinions.

El 7 de desembre de 1987, fa dos mesos, el Consell de la Generalitat valenciana regula la creació i els òrgans de la Federació Valenciana de Caixes d'Estalvi, amb el Decret 193/87. La Gene-

ralitat valenciana feia ús de les competències que li són reconegudes a l'Estatut d'Autonomia, en matèria de caixes d'estalvi. Això és, competència exclusiva. Competències que va desaprofitar en el cas de la regulació dels òrgans de govern de les entitats d'estalvi, ara fa, aproximadament, un any. En aquell moment, al govern valencià li semblava bé encotillar, amb excés, i retardar la renovació dels alts càrrecs i òrgans col·legiats de les caixes. Calia aplicar la legislació estatal, la dictada pel govern de Madrid, la llei 31/1985, de 2 d'agost.

En aquest cas, la Generalitat ha considerat que «dins d'aquest nou marc legal, i per continuar la línia de renovació empresarial, és necessària la creació de la Federació Valenciana de Caixes d'Estalvi, en la qual podran integrar-se les entitats d'aquesta naturalesa la seu social de les quals estiga a la Comunitat Valenciana». Per al Consell, «les exigències d'una major competitivitat i capacitat operativa en el nostre sistema financer obliguen que entre els objectius bàsics d'aquesta regulació es troben, a més dels d'unificar la representativitat de les caixes d'estalvis valencianes, l'impuls a la prestació de serveis tècnics i financers comuns a les entitats que la integren».

Davant d'aquesta iniciativa pública, el sector privat no s'ha quedat a l'aguait, però.

Emèrit Bono: «Prioritzar la federació a la fusió».

La Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia (CAAM) fa temps que té elaborat un pla estratègic d'expansió pel País Valencià. Ja a l'octubre, en la celebració de l'Assemblea General de la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvi (CECA), **Roman Bono**, president de la CAAM i de l'aleshores anomenada Federació de Llevant, va iniciar contactes amb els presidents de les Caixes de Torrent i Ontinyent. Tot just començar l'any 1988, la Caixa de Torrent ha rebut l'ofertament de fusió de totes dues entitats per part de la CAAM. La resposta definitiva no ha estat encara emesa, està pendent d'una reunió dels òrgans rectors de la caixa torrentina. I en qualsevol cas, la fusió haurà de ser ratificada pels dos terços de les respectives assemblees generals.

La resposta i l'allau d'opinions no s'han fet esperar. Per un costat, la Generalitat valenciana, a través del director general d'Economia, **Antoni Gisbert**, ha manifestat que el procés de fusions de caixes és un procés que depèn exclusivament del sector privat, de la voluntat entre les parts, ja que es troba inscrit en l'àmbit de l'estratègia empresarial de les entitats de crèdit i estalvi. En qualsevol cas, però, segons **Antoni Gisbert**, el procés de fusió ha de ser totalment voluntari per a totes les parts. S'entén que no hi ha cabuda per a les ofertes de fusió hostils.

D'altra banda, Sateica (Societat de Teleinformàtica per a les Caixes d'Estalvi), formada per les Caixes d'Estalvi de Carlet, Sagunt, Sogorb, Torrent, Ontinyent i Provincial de València, com a centre de càlcul compartit i ubi-

cat a Torrent, ha vist, o veu, perillar la seua continuïtat. L'abandó de la Caixa de Torrent faria trontollar tot el sistema, per la seua inviabilitat.

Finalment, **Emèrit Bono**, president de la Caixa d'Estalvis i Socors de Sagunt i regidor de l'Ajuntament de València, veu que l'inici d'una política de fusions posaria en perill el futur de la Federació Valenciana de Caixes d'Estalvi, tot i no ser processos contradictoris.

La CAAM va nàixer l'any 1976 de la fusió de cinc caixes petites: la d'Alcoi, la del Sudest d'Espanya, la de Novelda, la de Montserrat d'Oriola i la de Nuestra Señora de los Dolores de Crevillent. Anys després, s'hi afegí la

derivativa és diferent d'una fusió total de dues entitats. No veig contradicció. Jo també aposte per una federació valenciana forta, amb les funcions que li ha reservat el decret de la Generalitat i que cap altra institució de crèdit no podria desenvolupar com la federació».

També ens comentava **Roman Bono** que «l'entitat resultant de la fusió, cas de produir-se, asseguraria prou treball a Sateica per a garantir-ne la supervivència. Res més lluny de la nostra voluntat que una intenció malèvola.

El nostre plantejament és totalment cordial».

L'opinió d'**Emèrit Bono**, però, no coincideix. Per al president de la Cai-

Caixa de Torrent: encara no ha respost a la fusió proposada per la d'Alacant i Múrcia.

d'Alhama (Múrcia). És per això que **Roman Bono**, el president de la CAAM, veu la fusió com una actuació natural. «S'hi dona un fenomen de sinèrgia, és a dir, un més un no fan dos, sinó més de dos. La CAAM ha crescut més que no ho haurien fet totes i cadascuna per separat. És allò que coneixem com a economies d'escala».

Segons **Roman Bono**, «l'oferta de fusió a la Caixa de Torrent naix de la creença en la necessitat d'una entitat més potent amb espais geogràfics d'actuació més clars; en la necessitat d'implantar-nos allà on la presència és menor. Tot això sense lesionar els interessos de la resta de caixes. Nosaltres només apostem per la fusió quan es donen les condicions: quan les entitats parlen el mateix llenguatge empresarial i, a més, existeix una clara complementarietat. Condicions que assegurin l'existència d'economies d'escala».

Per al president de la CAAM, la Federació Valenciana de Caixes d'Estalvi i les fusions no són contradictòries ni excloents. «La via d'associació fe-

xa de Sagunt, cal remarcar tres elements. «D'una banda, les caixes són, evidentment, independents per a fer el que creguen convenient. En segon lloc, pense que la federació és l'instrument més idoni per a donar eixida a la situació que es crearà al 92, amb la llibertat de circulació de capitals, tot mantenint l'autonomia, ja apuntada, de les caixes. Crec que les caixes són instruments de promoció econòmica i cultural en les comarques on actuen. Si s'inicia un procés de fusions, les caixes acabaran en l'anonimat territorial i la seua incidència es diluirà i, per tant, es perdrà. I, en tercer lloc, la federació podria ordinar mecanismes per a vertebrar el País Valencià, tant econòmicament com culturalment en relació directa amb la Generalitat. El procés de fusions i la creació de la federació no són contradictoris, però es crea, amb el primer, un ambient d'individualitat, gens favorable a la federació. Per a mi, cal prioritzar la federació, i l'experiència ja dirà si són convenientes les fusions interfederades».